

Natvrdlí

Natvrdlí

Natvrdlí

Budoucnost patří Natvrdlým

Výňatek z textu zakládající listiny:

„Obraz je mrtev. Není snad ani možné, že se ještě dnes na počátku třetího tisíciletí najdou „umělci“, kteří malují obrazy.

Co je k tomu vede? Copak si neuvědomují, že budoucnost patří novým médiím?

Copak jim nedošlo, že performance a happening mají silnější dopad na divákovy emoce?

Copak nerozpoznali koncepční čistotu konceptu?

Copak si vůbec nevšimli, že současné umění se ubírá úplně jiným směrem?

Copak jsou opravdu tak natvrdlí?

Nabízí se jediná odpověď. Ano! Natvrdlí jsou všichni, ale jenom hrstka si to dokáže přiznat.“

Bernard C. Coty, v Praze, listopad 2000

Natvrdlí

Současnou vizuální kulturu charakterizuje simultánní existence mnoha uměleckých přístupů, množství individuálních interpretací světa. Za poslední tři desetiletí se u nás proměnily vztahy umění a skutečnosti. Umění zapojilo člověka do nové virtuální reality, přijalo jazyk digitální komunikace ve formě nových médií. Do popředí se v 90. letech dostaly také konceptualizace umělecké výpovědi a vizuálně poutavé monumentální instalace. Tehdy zaznamenala klasická malba jistý ústup v souvislosti s progresivitou nových technologií a s „čistotou“ konceptu nezátíženého „formalismem“.

Když v listopadu roku 2000 švýcarský teoretik umění Dr. Bernard Coty spolu s malíři Karlem Jerie a Lukášem Mířkem zformulovali manifest „Budoucnost patří Natvrdlým“, nešlo o vytvoření nové umělecké skupiny, ale o zaujetí určitého uměleckého postoje. Programové prohlášení obhajovalo klasickou malbu ve chvíli, kdy se mohlo zdát, že je již neaktuálním způsobem uměleckého vyjádření. Nebylo to ostatně poprvé. Malířství bylo odsuzováno k zániku vícekrát v průběhu 20. století, ale již i z rané historie naší civilizace známe řadu výbuchů obrazoboreckých vášní. Velké množství obrazů v našich kulturních dějinách doprovází občasně pocity marnosti a tázání se po významu ryze malířského úsilí.

Adolf Hoffmeister se ve 20. letech, v souvislosti s diskuzí avantgardy o zániku obrazu, trefně vyjádřil, že „Pegas malířů chcipl podvýživou“. Reagoval na aktuální situaci, kdy Karel Teige, Jindřich Štyrský a další „radikálové“ z Devětsilu vyzváněli klasickému obrazu hrany. Jiří Jelínek alias Remo proklamoval: „UMĚNÍ UMÍRÁ! – Umírá s velkým gestem. – Nemožno nevzpomenout chvíle, kdy roztrhla se opona chrámová: DOKONÁNO! – Muselo zemřít, aby jeho učení stalo se životem.“ Být pierotem na karnevalu je prý krásnější než Picassovi Pieroti. Architekt Jaromír Krejcar zase zastával názor, že jediné obrazové plátno, které stojí za podívání, je kinoplátno. Karel Teige od roku 1923, inspirován sovětským konstruktivismem, produktivismem a také dadaismem, důsledně rozvíjel myšlenku negace umění. Jak napsal Vítězslav Nezval: „Do Teigovy estetické mluvy těch let zapadla, někdy až s nebezpečnou doslovností, Erenburgova okřídlená věta, že umění přestane být uměním. Nic správnějšího a dialektičtějšího nelze říci o umění, přitom však od pravdy k nesmyslu byl jen malý krůček. Tak, odvolávaje se na tuto větu, prorokoval Teige konec malířskému umění a byl rád přenechal většinu jeho vlastností foto-

grafii.“ Teige doplnil požadavek likvidace umění i tímto vysvětlením: „Slovem, tiskem i obrazem věnuje se umění tolik pozornosti, že pokládáme za vhodné promluvit také jednou proti. Projděte v mysli nesčíslnými výstavními síněmi, kde ve všech střediscích civilizovaného světa je sneseno tisíce čtverečních kilometrů pomalovaného plátna a tisíce tun sádry, mramoru, bronzu, zpracované rukou sochařovou, prolisťte nadpočetné moderní publikace. Uvidíte vleklou epidemii, neuvěřitelnou nadvýrobní krizi a zřetelný pokles konzumu umění takřečeně moderního. Zajisté, je příliš mnoho umělců. Je příliš mnoho obrazů. Pomyslíte-li na ty km2 pomalovaného plátna každoročně vystavovaného, na ty nesmírné plochy neolejovaného a našepsovaného plátna, ptáte se, co se s ním po výstavě stalo. Víte, že se neprodá. (...) Není pochyby, že se umění vyžilo, že „ztratilo svou funkci v objektivním světě, rozdělilo se na 99 směrů stejně nemohoucích, chřadne a umírá“.“ Tehdejší Teigeho postoj ironicky komentoval Jaroslav Seifert: „Už od pravěké Altamiry i známých a proslulých jeskyň ve Francii snaží se lidé přizdobit si prázdné stěny svých příbytků krásnými obrazy. V holých stěnách nebývalo jim asi veselo. Od těch drsných skal v jeskyních k elegantním domům a vilám římských boháčů a šlechticů až k středověkým sídlům velmožů a k zámkům na Loře zavěšovali jejich obyvatelé s oblibou na své stěny obrazy podle stylu a módy, které v té době v Evropě byly a diktovaly. I naše venkovské chalupy byly plné obrázků na skle a salóny měšťáků jsou bez všelijakých kýčů, ale i mistrovských děl, téměř nemyslitelné. Až přišel Karel Teige. Zavrhl zprvu obrazy vůbec. Pak poněkud slevil ze svého purismu a připustil, že obrazy mohou být v galeriích, ale doma že stačí reprodukce v monografiích. Sám ve svém bytě neměl ani záclony na oknech, ty rovněž strhl, a holé stěny jeho bytu zdobila jen roura od větráku, jejíž nutnou samozřejmost zdůraznil odlišnou barvou. Červenou! Musím však přiznat, že v takto uspořádaném bytě nebylo už tak pěkně jako dříve, kdy měl na zdi krásný uhel od Jana Zrzavého a svůj portrét od malíře Šímy.“ Ačkoliv Teige „až do omrzení“ opakoval, že se obrazy již nebudou malovat, mělo to na umělce jen krátkodobý vliv. Jindřich Štyrský, který byl stejně nekompromisní jako Teige, své obrazoborecké teze za necelý rok (1924) odvolal se slovy: „(...) Potřebovali jsme času, abychom urovnali zavazadlo, jež se nazývá uměním a bez něhož nelze příjemně cestovat životem. Vyházeli jsme staré a nepotřebné věci, opatřili si spoustu nepostradatelných. Mohli bychom ovšem podniknout cestu bez toho zavazadla, šlo by se nám, připouštím, lehčeji, ale stále by se nám něčeho nedostávalo a chybělo. (...)“

Období po sametové revoluci přineslo obdobné diskuze. S technologickým rozvojem se otevíraly cesty novým oblastem kreativity a společensky flexibilnější tendence vytlačily malbu do opozičního postavení. V obrovské konkurenci nových médií vyvstala potřeba definování jejího smyslu (sympozium „Podoba a smysl malby v současném umění“, Akademie výtvarných umění v Praze, 1994; výstava „Poslední obraz“, Galerie Rudolfinum, Praha, 1998; „Perfect Tense“, 2003-2004, Jízdárna Pražského hradu; ad.). Tvzení o tom, že klasický závěsný obraz pozbyl svého oprávnění, se nenaplnila. Malba přestala svou proklamovanou smrt. Obraz se stává „obrazem po obraze“, má v sobě i přes klasickou (nezaměnitelnou!) formu zakódovanou zkušenost z mediálního světa a současného dění. Tyto nové kontexty nemůže skrýt ani popřít. Je platformou pro aktuální tvůrčí sdělení a umělecká zkoumání a i v konfrontaci s razantnějšími výtvarnými médii se díky své přesvědčivé podobě dokáže zásadním způsobem uplatnit a diváka zaujmout, podmanit si ho, poskytnout mu jiné dimenze pro kontemplaci. Prožitek z něj se blíží meditaci doprovázející jeho vznik. Malba disponuje širokospektrým výrazovým i tématickým slovníkem, v jehož rámci se umělec může kreativně vymezovat k její tradici a naplňovat ji novými obsahy. Dnešní malířské přístupy jsou polarizovány do širokého spektra výrazových poloh (od abstrakce po různé varianty zobrazivých řešení), přesto zásadní roli stále hraje tvůrčí osobitost. Blízkost koncepcí může vést k sdružování a vytváření uměleckých skupin.

Trvalo téměř deset let, než myšlenka Natvrdlých, která neztratila na aktuálnosti, dospěla ke svému naplnění. V roce 2009 mě zakládající členové „Natvrdlých“ požádali o kurátorskou spolupráci a oslovení dalších autorů, kteří by svým dílem a uměleckým postojem souzněli s ideovým programem manifestu. Seskupení se ustálilo jako silná a vyhraněná malířská čtyřka v autorském složení zakládajících členů Karla Jerie a Lukáše Miffka a nově přizvaných umělců MICLA a Jaroslava Valečky, kteří se s programem Natvrdlých velmi dobře ztotožnili. Jak o sobě říká MICL: „Už léta si připadám natvrdlý a teď se to konečně ukázalo jako výhoda.“ Premiérou projektu byla výstava v reprezentativních prostorách Galerie Obecního domu v Opavě (OKO - Opavská kulturní organizace) v lednu 2011. Na přelomu března a dubna 2011 se uskutečnila výstava v pražské Galerii Michal's Collection a v červnu 2011 následovala expozice v Galerii 21. století v Praze. Díky Galerii Beseda představují Natvrdlí své dílo v září a říjnu 2011

v Ostravě. Také tato výstava je originálně koncipovaná pro daný galerijní prostor, autoři prezentují nejnovější výběr ze své tvorby.

Program Natvrdlých je založen na myšlence tolerance, volnosti projevu a „nestydaté natvrdlosti“. Na „natvrdlém“ trvání na radosti z malířské práce, na „natvrdlé“ závislosti předstoupit před bílé plátno, cítit vůni barev, štětci se ho dotýkat a dát průchod své tvůrčí vizi, bez ohledu na trendy a v uvědomění si relativity obecných soudů. Manifest je koncipován s příznačnou nadsázkou a humorem, ale nevylučuje ani asociaci k možné kontinuitě v našem uměleckém prostředí (Tvrdošíjn – Tvrdohlaví – Natvrdlí).

Natvrdlí usilují o formování výtvarného tvarosloví, které je nezaměnitelným otiskem umělcovy jedinečnosti, stejně jako ukazatelem jeho vrcholné tvůrčí dovednosti. Mezi ideu a výsledné dílo nestaví jiného prostředníka než čistě malířské prostředky. Nalezli si vlastní tvůrčí prostor spíše v intuitivní rovině než v oblasti spekulace. Malují obrazy, které svou existenci opravňují jen samy sebou. Pojmají malbu v novém významu osvěžující „hry“, volně a fantaskně manipulující s realitou, aby citově vyprahlému divákovi poskytli neopakovatelný, co nejautentičtější zážitek, aby ustalování obrazu v jeho mysli bylo dynamické. Karel Jerie (1977), MICL (1969), Lukáš Miffek (1978) a Jaroslav Valečka (1972) svým dílem rozvíjejí tradici poutavého obrazového sdělení. Jejich zobrazivá, obsahová, narativní malba je projevem kontinuity s určitými tendencemi českého moderního malířství, například s proudem české grotesky od 70. let 20. století, s tvorbou členů skupiny „Normal“ (J. Knap, M. Kunc, P. Angermann), založené roku 1979, s žánrem fantaskních bytostí a pohádkových příběhů, rozvíjeným již od počátku 19. století, se symbolistní mystikou na pomezí reality a snu, s novodobým vývojem komiksu, v souladu s percepcí a senzibilitou každého tvůrce. Zároveň ve své individuálně rozlišené tvorbě reagují na postmediální dobu, odhalují nové souvislosti a nové emocionální rozlohy. Integrují viděné do svých estetických a myšlenkových představ. Vnější svět filtrovaný skrze vnitřní formuje jejich uměleckou výpověď. Jejich bohatá imaginace se snoubí se schopností jasně a přesvědčivě formulovat myšlenku.

Rea Michalová

*11. 3. 1980 v Praze

Studia / Studies:

1998-2003

Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, obor dějiny umění
2003-2007

Filozofická fakulta Univerzity Karlovy, obor dějiny umění,
postgraduální studium

Kurátorka Sbírky moderního a současného umění NG v Praze

Nezávislá historička a teoretička umění se specializací na české moderní
a současné umění

Členka Association internationale des critiques d'art (AICA),

Sdružení výtvarných kritiků a teoretiků,

Uměleckohistorické společnosti v českých zemích,

Spolku výtvarných umělců Mánes

www.michalscollection.cz

Reu Michalovou jsem poznal jako studentku dějin umění na své třetí návštěvě v Praze roku 2002. Původně jsem se domníval, že toto krásné děvče hledá v umělecké společnosti jen partnera, jako mnoho jiných kunsthistoriček. Ale v průběhu našeho setkání jsem byl oslněn jejím jiskřivým intelektem a precizní erudicí. Tak začala naše spolupráce. V průběhu doby jsem měl příležitost posoudit její umělecko-historické publikace¹ i řadu textů do katalogů výstav současného umění a článků v odborném tisku. Musel jsem sice v některých případech použít naučný slovník, ale zhruba u třetí knihy jsem se přes tento problém plynule přenesl. Teprve v tu chvíli jsem plně ocenil onu zvláštní kombinaci vědecké poctivosti a schopnosti vcítění. Reo, jen tak dál!

Nyní bych chtěl poodhalit její méně známou tvář, vyzdvihnout její kvality jako umělkyně. Pro zasvěcené jistě není tajemstvím, že pod pseudonymem Andrea Pupichek od roku 2005 vystavuje svá díla v českých i světových galeriích.² Zaujal mě zejména její cyklus intimních zátiší „Doma“ z roku 2008, v němž s neobyčejnou citlivostí a vybraným barvocitem zpracovává motiv nočních stolků. Ohromil mě také její poslední opus „A - Rea“ /2011/, v němž se zcela novým a neotřelým způsobem koncentruje na autoportrétní téma v extrémně senzitivní stylizaci na platformě klasické kresby. Jsem mimořádně potěšen tím, že kunsthistorička, která se stala mou plnohodnotnou náhradou jako teoretička umělecké skupiny Natvrdlí, je současně velmi významnou a kvalitní tvůrkyní.

Dr. Bernard C. Coty, vlastní rukou, u Bodamského jezera, Villa Altershof, dne 3. 8. 2011

¹ Alois Wachsmann, Praha, 2003, 176 str.; André Derain, Skrytá tajemství – Hidden Secrets, Praha, 2005, 124 str.; Apoštolové a mučedníci, Bernard – Denis – Kubišta – Marten, Praha, 2006, 108 str.; Klasicismus v moderním umění, Praha, 2007, 288 str.; Originální & perspektivní. Exkluzivní výběr ze současného česko-slovenského umění, Praha, 2011, 211 str.

² Zastoupení ve sbírkách – výběr: Museum of Modern Art, New York; Tate Modern, London; Peggy Guggenheim Collection, Venezia; Fondation Beyeler, Schaffhouse; Galerie Jarní květ, Moravská Třebová

Karel Jerie (1977) studoval malířství na Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru prof. Antonína Střížka (1999-2001) a v Ateliéru prof. Michaela Rittsteina (2001-2005). Jedinečnost výtvarného díla Karla Jerie se manifestuje v bravuře malířského podání a v jedinečné kreslířské virtuozitě, která je neodmyslitelně spjata s jeho komiksovou tvorbou. Stylová vyhraněnost autorovy figurativní malby spočívá v jeho neomezené fantazii a ve schopnosti transponovat ideu do fantaskního příběhu na pomezí reality a fikce. Vytváří fascinující výpravné „story“ o osudech novodobých hrdinů, démonů, supermanů, mutantů, imaginárních bytostí, inspirovaných sci-fi filmy a počítačovými hrami. Jeho tvorbu charakterizuje několik tématických celků. V souboru „Staronové příběhy“ (2002-2005) neklasicky pracuje s klasickými, biblickými a mytologickými náměty nebo výtvarnými předobrazy. V cyklu „Hrdinové naší doby“ (2005) realizuje sérii imaginárních portrétů, mutantů postmoderní doby. V roce 2005 začal pracovat na dílech s tematikou lesa. Jedním z jeho nejvýraznějších inspiračních zdrojů se stali houbaři, které zachycuje v různosti jejich charakterů při typicky české sběratelské vášni. Cyklus „Houbaři“ zahrnuje i fantastické lesní příběhy se současnými mykologickými Supermany a portréty houbařů („Mykózy“). „Poslední leč“ (od 2008) rozvíjí příběh honu a myslivecké zábavy, kdy lovenou zvěří je „Dentodont“, oživená zubní pasta. V dalších plátnech se vrací k prehistorickým dinosaurům a pterodaktylům a projektuje je do budoucnosti (cyklus „Dinosauři“, 2009-2011). Karel Jerie využívá historické souvislosti i novodobé skutečnosti k autentickým sdělením, která okořeňuje svým nezaměnitelným smyslem pro humor a nadsázku.

Karel Jerie

*16. 3. 1977 v Praze

Studia / Studies:

1999-2005 - Akademie výtvarných umění v Praze
ateliér prof. A. Střížka, ateliér prof. M. Rittsteina
člen S.V.U. Mánes

www.kareljerie.cz

■ Černý jezdec / 130 x 150 cm, kombinovaná technika na plátně/ 2010

■ Happy Rabbit I / 60 x 45 cm, akryl na plátně/ 2010

■ Happy Rabbit II/ 60 x 45 cm, akryl na plátně/ 2010

Polymorfní výtvarný svět **MICLA** (1969) se formoval již za jeho studia na Akademii výtvarných umění v Praze v letech 1992-1997, kde prošel Ateliérem monumentální malby prof. Jiřího Načeradského, Ateliérem konceptuálních tendencí prof. Jiřího Davida a Sochařským ateliérem prof. Karla Nepraše. Malířství a sochařství mu nejsou oddělenými sférami, jsou propojeny vztahem interakce. Proto maluje i sochy, které vytvořil, a také ty, jejichž definitivní podoba se mu již ustálila ve vědomí, ale, jak sám říká, „je líný je udělat“. Ve svých obrazech reflektuje prožívání, zážitky a zkušenost ze současného světa, podněty ze snu a polobdělých stavů. Některé transponuje do vize imaginativního, fantaskního univerza mimo náš časoprostor. V jiných obrazových „příbězích“ se stává „básníkem“ reality, zobecňuje ji, ozvláštňuje ji svou bohatou invencí a smyslem pro humor a nadsázku. MICLova tvorba se větví do dvou linií, osciluje mezi „nebem“ a „zemí“, „dnem“ a „nocí“, „splínem“ a „ideálem“. V cyklu „zlato-černých“ obrazů („zlatou“ barvu tvoří tmavá neapolská žluť), které lze přiřadit k poloze „splínu“ či „noci“, mu redukce barevnosti umožňuje pracovat „sochařsky“, objemově a současně zachytit vratkost lidského snažení dosáhnout „Nové Arkádie“. Buduje mýtické vesmírné stanice omývané oceánem, s implantovanou pozemskou vegetací mechů a obilných polí, utopická města, kde záznaky jeho fantazie překračují všední realitu. Linií „ideálu“ tvoří soubor koloristicky intenzivních obrazů, v nichž rozehrává celé barevné spektrum.

MICLA

*20. 2. 1969 v Brně

Studia / Studies:

1990-1997 - Akademie výtvarných umění v Praze

ateliér prof. J. Načeradského, prof. J. Nepraše, prof. J. Davida

www.micl.cz

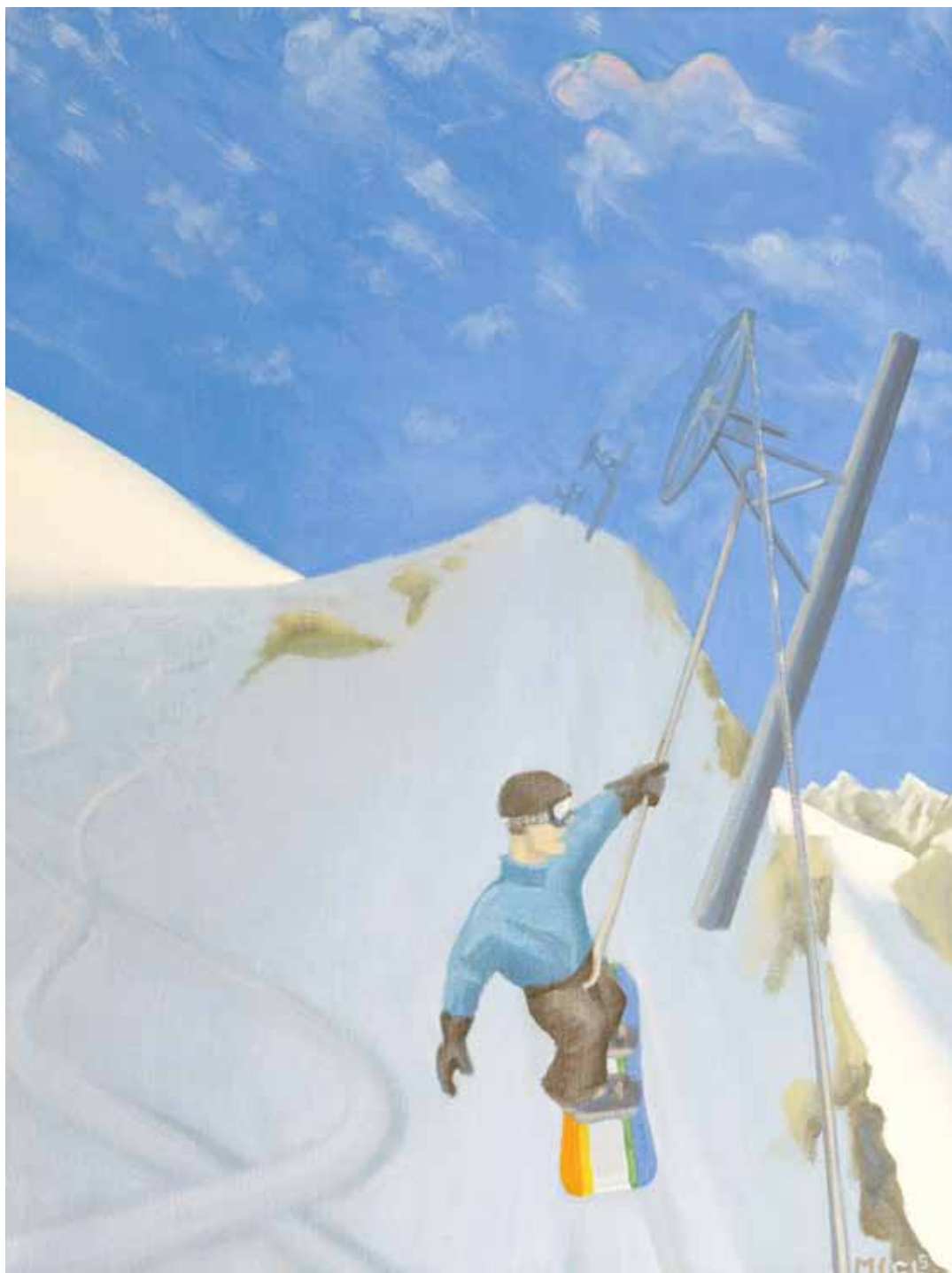

■ Silvestr 2010 / 60x45 cm, olej na plátně, 2011

■ Jakub na horách / 60x45 cm, olej na plátně, 2010

■ Krávy na louce / 60 x 100 cm, olej na plátně, 2002

■ Jezero dřímá / 100 x 50 cm, olej na plátně, 1998

Lukáš Miffek (1978) studoval v letech 1999-2005 na Akademii výtvarných umění v Praze, v Ateliéru malby u prof. Antonína Střížka a u prof. Michaela Rittsteina. Lukáš Miffek se na současně české výtvarné scéně prosadil jako malíř s výrazně osobitým a celistvým tvůrčím projevem. Vytvořil si originální, nezaměnitelný styl plošnou, ilustrativní, stylizovanou formou a výrazným kolorismem. Pracuje v prostoru stvořeném spíše pro srdce než pro intelekt a formou obrazové metafor, grotesky a parodie vypráví příběhy, založené na realitě všedního dne, často s retro pohledem. Nachází kouzlo v banálnosti. Jeho tvorba, rozvíjená systematicky v cyklech, je figurativní, s důrazem na obsahovost a epické sdělení. Vědomě balancuje na hranici kýče. Autor nahlíží na svou tvorbu spíše jako na hru, nikoli jako na přesnou transkripci skutečnosti a zachycení reálných vztahů. Jeho malířská symbolika nemá fixní význam, obraz je souhrou vícerožných možných interpretací v různých významových rovinách. Aspekt hříčky, nadsázky, humoru, ironie je patrný nejen z děl samých, název obrazu je často klíčem k jeho transponované interpretaci. V procesu svého kreativního myšlení laboruje s principem neočekávaných a náhodných vztahů. Je fascinován souvztažností uvěřitelného a neuvěřitelného světa kolem nás. Jitří naši fantazii i základní smysly a pudy (chuťové, sexuální). Přiznává svou zálibu ve starých autech. Fabuluje „mini-příběhy“ odehrávající se v „luftu“ (cyklus „V luftu“). Jádrem a specifikum jeho tvorby představují obrazy „retro“ žen, filtrované přes oblast libida. Jejich „hrdinky“ odkazují humornou formou k současné sexualitě. Do umělcova tématického rejstříku neodmyslitelně patří také kritická reflexe pop-artových prvků konzumu či obhajoba českých tradic (cykly „Lidové kroje“, „Cibulák“).

Lukáš Miffek

*17. 3. 1978 v Praze

Studia / Studies:

1999-2005 - Akademie výtvarných umění v Praze
ateliér prof. A. Střížka, ateliér prof. M. Rittsteina
člen S.V.U. Mánes

www.miffek.cz

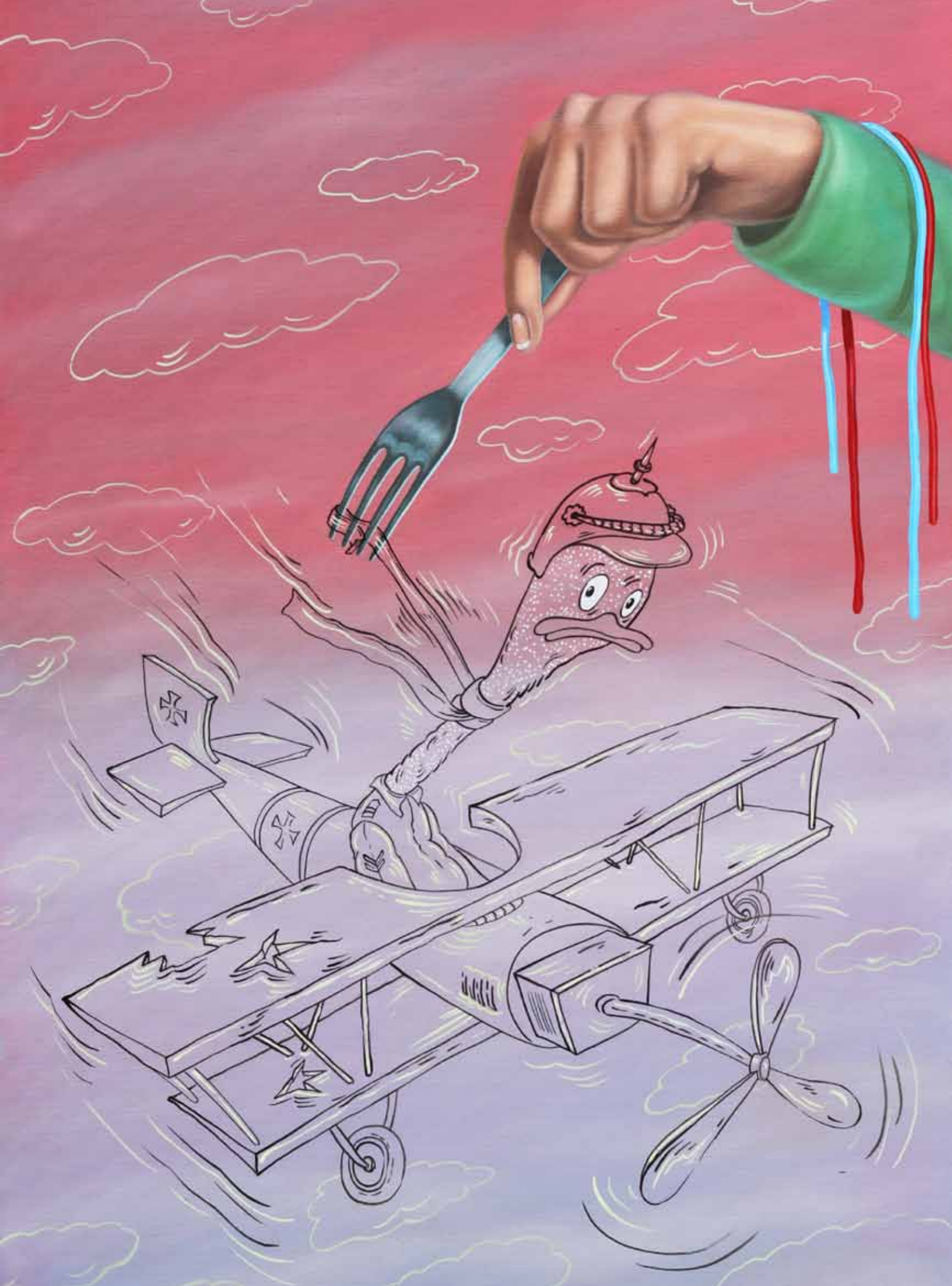

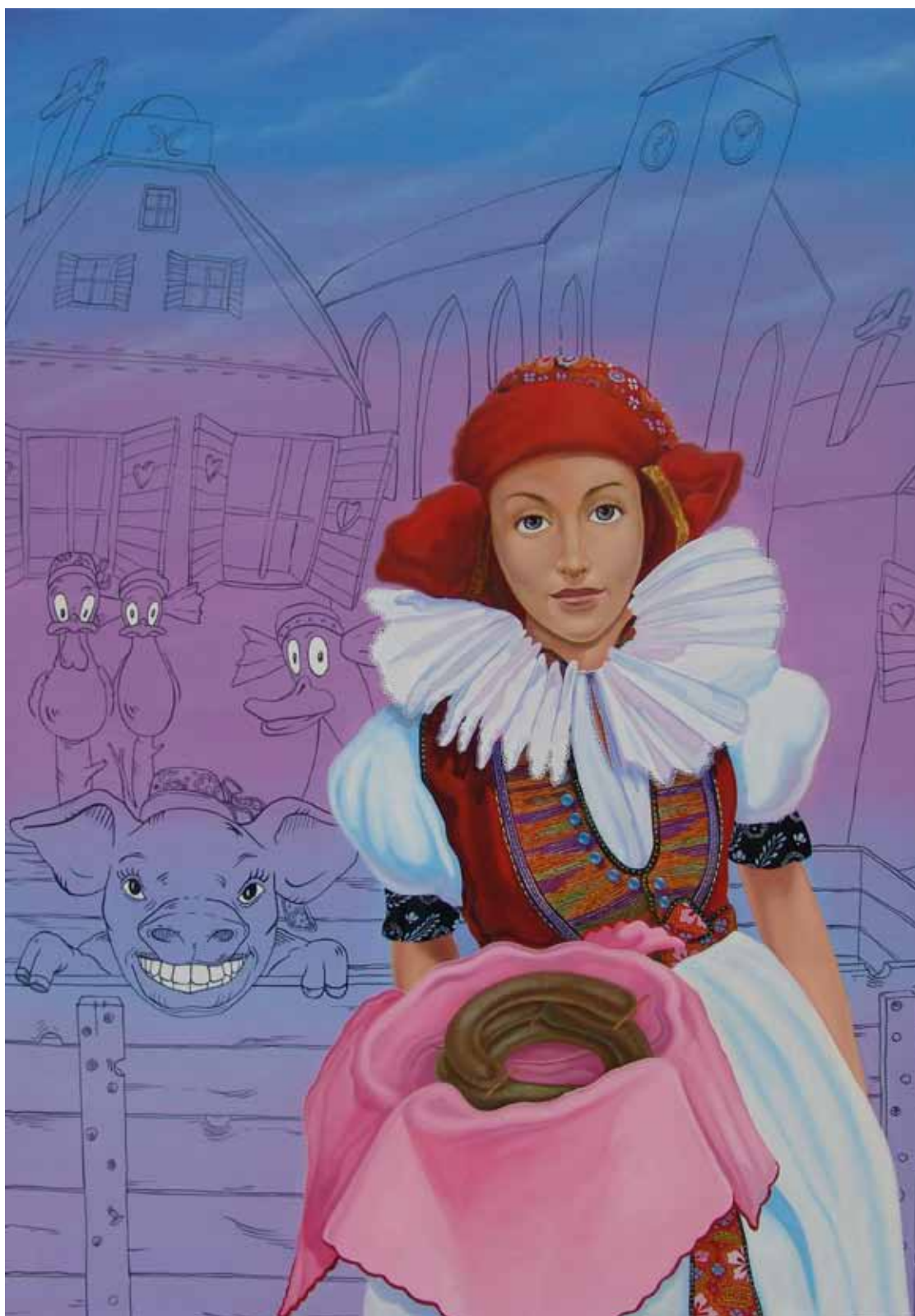

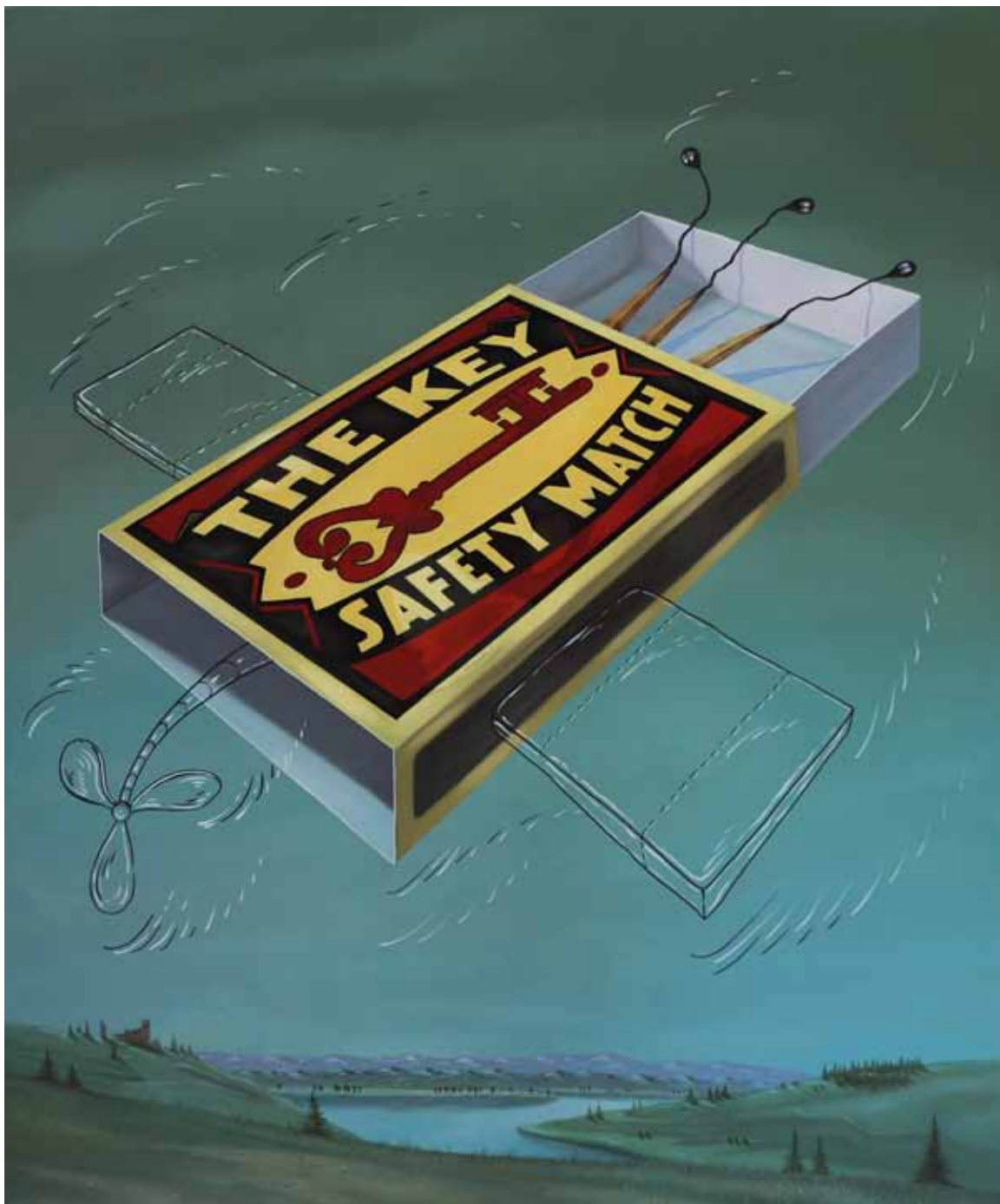

Jaroslav Valečka (1972) studoval v letech 1991 - 1998 na Akademii výtvarných umění v Praze v Ateliéru malby prof. Jiřího Sopka. V rozmezí let 1994 – 1996 pobýval na stážích v Norsku, Německu a Holandsku. Malířská tvorba Jaroslava Valečky se vyznačuje mimořádnou uceleností a kontinuitou, s jakou autor zachycuje sugestivní kouzlo přírody a koloběh života v ní. Do jeho obrazů se nesmazatelně vepsalo sepětí s krajinou Lužických hor, s místem, kde v mládí vyrůstal, kam se vrací a střídavě žije a pracuje i dnes. Genius loci s vazbou na kulturní paměť regionu, vědomí historických souvislostí, tradice lidových slavností a obyčejů, hraniční sféry lidské existence a psychiky, to vše mu dalo podnět a inspiraci pro jeho originální výtvarné dílo. Podstata jeho představivosti je založena na dualismu přírody a člověka, nebe a země, konečná a nekonečná. Valečka vstřebává zrakový zážitek, aby utkvěl v jeho mysli, a přenáší ho do vlastního obrazového „časoprostoru“. Navazuje na linii severního romantismu, v opozici proti u nás od 19. století převládající tradici „cesty na jih“ a vytváření idylly arkadického světa. Krajina má v jeho podání baladické, zádušné, melancholické, někdy až hororovité ladění. Stává se mu „jevištěm“, kde se odehrávají přírodní mystéria a mytické rituály, ve kterých zachycuje tajemné a nevyslovitelné. Maluje daleké horizonty a citlivě sleduje proměny oblohy. Vystihuje krajiny chladné, zimní, zasněžené, krajiny žhnoucí světly ohňů, krajiny s mihotajícími se světly lidských příbytků. Sakrální aspekt umocňuje vyjádřením atmosféry soumraku, noci, úplňku, úsvitu. Dominantní úlohu hraje tlumená barevnost s vypointovanými světly. Paralelně rozvíjí figurální téma, v němž se vpíjí do mikrokosmu lidského jedince, jeho duševních stavů a rozpoložení. Člověka pojímá jako bytost blízkou záhadným osudovým silám i smrti. Tělo modeluje objemově, jindy ho proměňuje do éterické bytosti, přízraku. Vřazuje ho do zšeřelého prostoru s kontrastními světly a vrženými stíny. Jaroslav Valečka rozechvívá struny naší emocionality, konfrontuje prchavé a věčné a podává svědectví o člověku, nalézajícím v krajině své existenciální těžiště, své zakotvení.

Jaroslav Valečka

*27. 10. 1972 v Praze

Studia / Studies:

1991-1998 - Akademie výtvarných umění v Praze
ateliér prof. J. Sopka, atelier prof. J. Hendrycha
člen S.V.U. Mánes

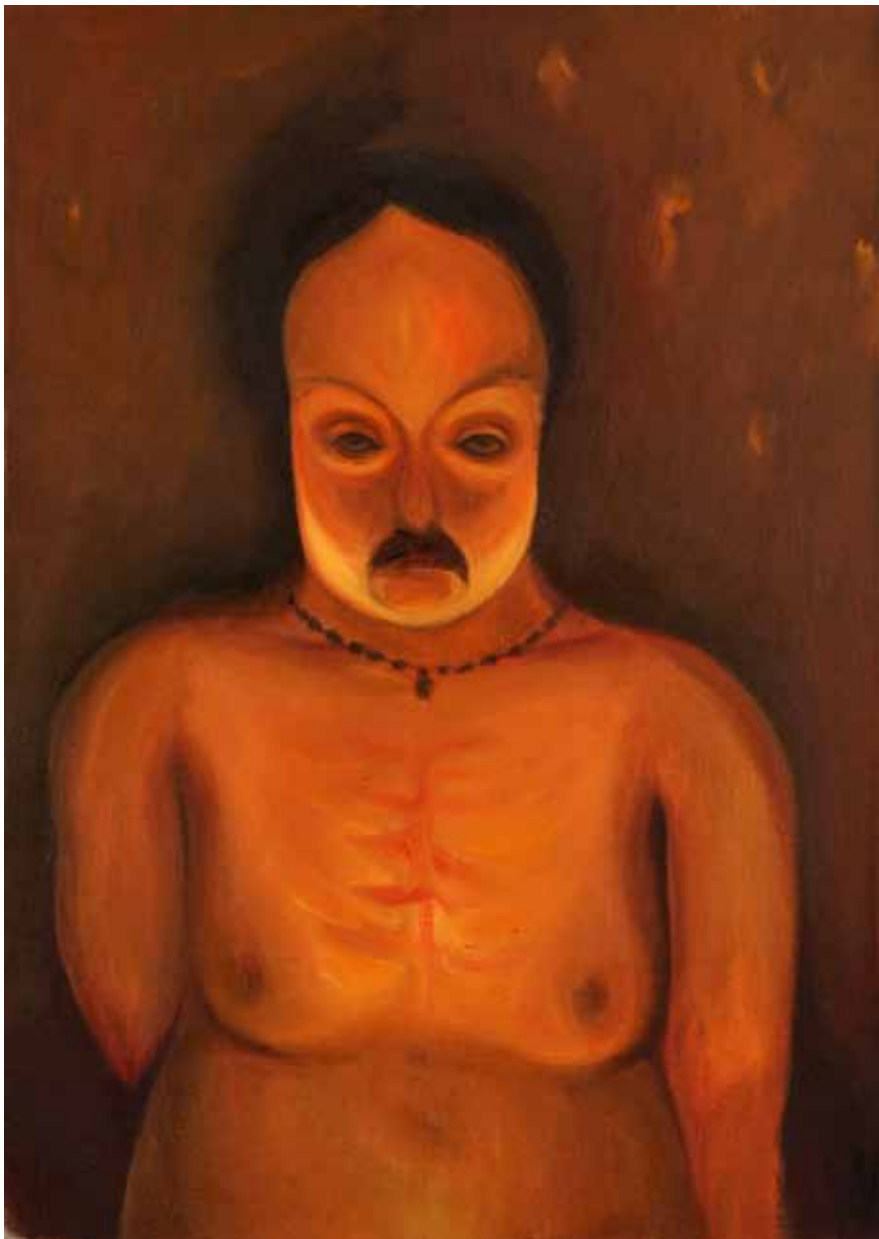
www.valecka.eu

■ Balvany / 33 x 100 cm, olej na plátně/ 2011

■ Večerní vlak / 37 x 73 cm, olej na plátně/ 2011

■ Tábor / 40 x 100 cm, olej na plátně/ 2011

■ Blesky / 52 x 88 cm, olej na plátně/ 2011

Za pomoc děkujeme Ing. P. Šmírovi.
Natvrdlí

NATVRDLÍ

Vydáno k výstavě konané ve dnech 22. 9. až 4. 11. 2011 v Galerii Beseda v Ostravě.

Texty :Rea Michalová, Bernard Coty

Fotografie na obálce i v textu: Martin Kámen

Foto:

Obrazy K. Jerie - archiv autora

Obrazy MICL - Stefan Siba

Obrazy L. Miffek - Oto Palán a archiv autora

Obrazy J. Valečka - Oto Palán

Grafická úprava: S.P.Q.R.

Vydavatel: Šmíra Print s.r.o., Bořivojova 650/48, Ostrava

Tisk: Grafico Opava

Náklad : 600 Ks

ISBN: 978-80-87427-17-0

